

Sygn. akt: I 1 C 1541/19

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Kokowska-Kuternoga

Protokolant: sekretarz sądowy Aleksandra Miksza

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2019 r. w Gdyni

sprawy z powództwa P. (...) z siedzibą we W.

przeciwko P. G.

o zapłatę

I oddala powództwo w całości;

II kosztami postępowania w kwocie 1017,00 złotych, w tym 900,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego obciąża powoda uznając je za uiszczone w całości.

UZASADNIENIE

Powód P. (...) z siedzibą we W. pozwem z dnia 12 grudnia 2018 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego, P. G., kwoty 2660,54 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13.12.2018r do dnia zapłaty i kosztami postępowania. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany zawarł w dniu 4 kwietnia 2011 r. umowę pożyczki o numerze (...) na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tej umowie. Powód wskazał, iż pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niezapłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W dniu 28 czerwca 2017 r. (...) zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwanego z wierzycielem pierwotnym. Dnia 20.10.2017r zaś strony zawarły umowę ugody na czas oznaczony, z której pozwany się nie wywiązał. Powód wyjaśnił, iż na żadaną pozwem kwotę składają się: należność główna w wysokości 2439, 21 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 120,29 zł, naliczane zgodnie z postanowieniami umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową, 101, 04 zł skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 27.8.2018r do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu .

(pozew – k. 2-6v)

W dniu 28 stycznia 2019 r., w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 2346271/18,Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę wg właściwości tut. Sądowi .

(postanowienie – k. 7)

Powód w piśmie procesowym z dnia 7 marca 2019 r. i załączonym formularzu pozwu podtrzymał żądanie i jego uzasadnienie w całości i wskazał, że wyciąg elektroniczny jest dowodem na powyższe okoliczności, co wynika z kopii załącznika do umowy cesji.

(pozew, k. 10-12)

Pozwany nie stawiał się na rozprawę i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. G. zawarł w dniu 4.4. 2011 r. umowę pożyczki o numerze (...) z (...) na podstawie której otrzymał kwotę pożyczki, której nie spłacił w terminie. Należność stała się wymagalna najpóźniej w dniu 20.12.2013r.

okoliczność niesporna

W dniu 28 czerwca 2017 r. pomiędzy (...) w Anglii a P. (...) z siedzibą we W. zawarta została umowa sprzedaży wierzytelności. W załączniku do umowy przelewu wierzytelności wskazano, iż przelewem objęto m. in. wierzytelność w stosunku do P. G. wynikającą z umowy zawartej w dniu 4 .4. 2011 r., w łącznej kwocie 2824,00 zł.

okoliczność niesporna, a nadto umowa sprzedaży wierzytelności - k. 16-28, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji – k. 29

W dniu 20 października 2017 r. P. (...) z siedzibą w W., zawarł z P. G. ugodę w której stwierdzono fakt nabycia w dniu 28 .6. 2017 r. wierzytelności względem dłużnika P. G., wynikającej z umowy pożyczki nr (...) na kwotę 2865, 85 zł, a P. G. zobowiązał się zapłacić 3181, 29 zł do dnia 16.9.2019r w ratach miesięcznych po 75 zł do dnia 20-go każdego miesiąca, ostatnia w wysokości 181, 29 zł.

okoliczność niesporna, a nadto ugoda, – k.31-33

Sąd zważył, co następuje:

Pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie złożył odpowiedzi na pozew, ani w inny sposób nie zajął stanowiska w sprawie. Zaszły więc warunki z art. 339 § 1 k.p.c. do wydania wyroku zaocznego w stosunku do pozwanego. Jednocześnie § 2 tego przepisu wskazuje, iż w takim przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie w/w dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których prawdziwość nie była kwestionowana przez stronę przeciwną, a nadto nie budziły one wątpliwości Sądu co do swojej autentyczności i prawdziwości, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy żadnych nowych, istotnych okoliczności.

W myśl ogólnych zasad na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, zaś na pozwanym obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jego wnioski o oddalenie powództwa.

W niniejszej sprawie powód dochodząc zapłaty wskazanej w pozwie kwoty i będąc reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika powinien był wykazać zasadność obciążenia pozwanego żadaną kwotą, charakter umowy jaka łączyła strony oraz jakie świadczenia w ramach tej umowy powinien pozwany ponosić na rzecz poprzednika prawnego powoda. Zdaniem Sądu to powód jako profesjonalista, od którego wymaga się staranności w wyższym stopniu, powinien ponosić wszelkie konsekwencje związane ze swoją niedokładnością, zaniedbaniem i niekonsekwencją. Mając na uwadze jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie obowiązku udowodniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne, określoną w dyspozycji art. 6 k.c., Sąd uznał, iż to rzeczą powoda było dążyć do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniechania i przeoczenia, stanowią zarazem wyraz woli strony powodowej i pociągać muszą za sobą niekorzystne dla niej skutki procesowe.

Mając na uwadze powyższe należy wskazać, iż faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie powinien w zasadzie dowieść powód. Nawet brak zajęcia stanowiska przez pozwanego nie zwalnia powoda od wykazania sądowi, iż żądanie sformułowane w pozwie istnieje.

Powód domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty wskazanej w pozwie powoływał się na umowę pożyczki, z której wywodził swoje roszczenie objęte pozwem, wskazując jednocześnie, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności (art. 509 k.c.). Pomiędzy stronami ma zatem zastosowanie przepis art. 513 § 1 k.c., z którego wynika, że dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Powód nie przedłożył jednak u mowy pożyczki.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że (...) w Anglii i pozwanego łączyła umowa pożyczki. Poza sporem pozostawało również to, że pomiędzy powodem a (...) w Anglii doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności.

Podstawową kwestią do rozstrzygnięcia wątpliwości Sądu było, czy powód wykazał wysokość roszczenia, a także, czy roszczenie jest przedawnione.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Pozwany, jako konsument zawarł umowę pożyczki z poprzednikiem prawnym powoda.

Przedawnienie roszczenia jest zasadniczym powodem oddalenia powództwa w tej sprawie.

Art. 117 kc stanowi, że: "§ 1. Z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu.

§ 2. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

§ 2¹. Po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

§ 3. (uchylony)

Art. 117¹§ 1. W wyjątkowych przypadkach sąd może, po rozważeniu interesów stron, nie uwzględnić upływu terminu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, jeżeli wymagają tego względy słuszności.

§ 2. Korzystając z uprawnienia, o którym mowa w § 1, sąd powinien rozważyć w szczególności:

- 1) długość terminu przedawnienia;
- 2) długość okresu od upływu terminu przedawnienia do chwili dochodzenia roszczenia;
- 3) charakter okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym wpływ zachowania zobowiązanego na opóźnienie uprawnionego w dochodzeniu roszczenia.

Art. 118 k c stanowi, że: "Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.", zaś art. 119 k c, że: "Terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną."

Art. 120 kc natomiast, że: "§ 1. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

§ 2. Bieg przedawnienia roszczeń o zaniechanie rozpoczyna się od dnia, w którym ten, przeciwko komu roszczenie przysługuje, nie zastosował się do treści roszczenia."

Zgodnie z treścią art. 121 k.c., bieg przedawnienia nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu:

- 1) co do roszczeń, które przysługują dzieciom przeciwko rodzicom - przez czas trwania władzy rodzicielskiej;
- 2) co do roszczeń, które przysługują osobom nie mającym pełnej zdolności do czynności prawnych przeciwko osobom sprawującym opiekę lub kuratelę - przez czas sprawowania przez te osoby opieki lub kurateli;
- 3) co do roszczeń, które przysługują jednemu z małżonków przeciwko drugiemu - przez czas trwania małżeństwa;
- 4) co do wszelkich roszczeń, gdy z powodu siły wyższej uprawniony nie może ich dochodzić przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw danego rodzaju - przez czas trwania przeszkody.

W myśl tych zasad, mających zastosowanie w niniejszej sprawie, roszczenie powoda jest przedawnione i nie może być dochodzone. Przedawniło się jeszcze przed zawarciem ugody.

Dodatkowo, nie wiadomo do kiedy i w jakiej wysokości pozwany był zobowiązany do spłaty pożyczki, jak była uregulowana kwestia odsetek i opłat dodatkowych, wyliczonych przez powoda, nie wiadomo na jakich zasadach i podstawach. Brak umowy pożyczki uniemożliwia zweryfikowanie tej kwestii. W tym zakresie żądanie pozwu i wskazane dokumenty budzą wątpliwości Sądu, co do tego, czy żądanie pozwu również co do wysokości jest zasadne. Należy wskazać, iż powód poza umową cesji wraz z ugodą, nie złożył żadnych dokumentów – dowodów wykazujących, że dochodzone roszczenie mu przysługuje i to właśnie w tej wysokości.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w pkt I wyroku na podstawie art. 117 i 118 k.c. oraz 6 k.c. w zw. z art. 720 k.c. (przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zatem z istoty umowy pożyczki wynika obowiązek jej zwrotu, choć to od stron zależy, w jaki sposób zwrot jej nastąpi.”), oddalił powództwo, uznając, że przepisy te, jako zgodne z konstytucją, mają zastosowanie w niniejszej sprawie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Z uwagi na to, że stroną przegrywającą niniejsze postępowanie był powód i tylko on poniósł koszty procesu, Sąd w pkt II wyroku obciążył go kosztami procesu uznając je za uiszczone w całości.